

цѣфнали поляни. По едно време свирачътъ мръдна да свали торбичката си. Изведнажъ, кракътъ му напипа подъ пейката нѣщо меко, което се сви, като живо. Той се наведе и остана слисанъ: отдолу лежеше, свръвно между торби и кошници, 10—11 годишномомче-селянче.

Савата го бутна по главата и прошепна:

— Я! Ти що щешъ тука, бре?

Момчето гледаше уплашено, готово да се разплаче.

— Слушай, — изсъска пакъ тихичко Савата, — ей сега, като влѣземъ въ тунела, измѣквай се веднага и върви въ края на вагона. Азъ ще дойда да разбера тая работа.

Следъ малко той намѣри момчето въ жгъла до вратата. Отъркаляно въ прахъ, то треперѣше като хванато звѣрче.

Савата нахлупи фуражка, изгледа го строго и почна разследване:

— Какъ те думатъ?

— Енчо.

— Отде се качи?

— Отъ града.

— Какво правишъ тамъ?

— Чиракъ съмъ... при Маринъ налбантина...